

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: J.M. Rodríguez Cárcano, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 2 i 4 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Podatnicy — działalność lub czynności wykonywane przez „registradores de la propiedad”

Sentencja

- 1) Poprzez uznanie, że usługi świadczone na rzecz jednej ze wspólnot autonomicznych przez „registradores de la propiedad” działających jako uprawnieni poborcy przy „oficina liquidadora de distrito hipotecario” [urzędzie poborcy okręgu hipotecznego] nie podlegają podatkowi od wartości dodanej, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 2 i art. 4 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 171 z 5.7.2008.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 listopada 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus — Finlandia) — TeliaSonera Finland Oyj przeciwko iMEZ Ab

(Sprawa C-192/08) (¹)

(Sektor telekomunikacji — Łączność elektroniczna — Dyrektywa 2002/19/WE — Artykuł 4 ust. 1 — Sieci i usługi — Umowy między przedsiębiorstwami telekomunikacyjnymi o wzajemnym połączeniu — Obowiązek negocjowania w dobrej wierze — Pojęcie operatora publicznych sieci łączności — Artykuły 5 i 8 — Uprawnienia krajowych organów regulacyjnych — Przedsiębiorstwo niemające znaczącej pozycji rynkowej)

(2010/C 11/04)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: TeliaSonera Finland Oyj

Przy udziale: iMEZ Ab

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Korkein hallinto-oikeus — Wykładnia art. 4 ust. 1, 5 i 8 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywy o dostępie) (Dz.U. L 108, s. 7) — Prawo krajowe zobowiązujące każde przedsiębiorstwo telekomunikacyjne do negocjowania wzajemnych połączeń z innymi przedsiębiorstwami telekomunikacyjnymi — Zakres obowiązku negocjowania i wymogi, jakie może stawiać krajowy organ regulacyjny

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywy o dostępie) w związku z motywami 5, 6, 8 i 19 oraz w związku z art. 5 i 8 tej dyrektywy stoi na przeszkodzie przepisom krajowym takim jak ustawa o rynku telekomunikacyjnym (viestintämarkkinalaki) z dnia 23 maja 2003 r. w zakresie, w jakim ustawa ta nie zastrzega możliwości powołania się na obowiązek negocjowania wzajemnych połączeń sieci wyłącznie dla operatorów publicznych sieci łączności. Zadaniem sądu krajowego jest określenie, czy ze względu na ich status i charakter, operatorzy występujący w postępowaniu przed sądem krajowym mogą być uznani za operatorów publicznych sieci łączności.
- 2) Krajowy organ regulacyjny może uznać, że naruszony został obowiązek negocjowania połączeń wzajemnych w sytuacji, gdy przedsiębiorstwo niemające znaczącej pozycji rynkowej oferuje innemu przedsiębiorstwu wzajemne połączenia w rozumieniu art. 4 ust. 1 dyrektywy o dostępie na jednostronnych warunkach mogących uniemożliwić rozwój konkurencyjnego rynku na poziomie użytkowników końcowych, jeżeli warunki te uniemożliwiają klientom drugiego przedsiębiorstwa korzystanie z usług tego ostatniego.
- 3) Krajowy organ regulacyjny może zobowiązać przedsiębiorstwo, które nie ma znaczącej pozycji rynkowej, ale które kontroluje dostęp do użytkowników końcowych, do prowadzenia w dobrej wierze negocjacji z innym przedsiębiorstwem albo w sprawie wzajemnych połączeń obu odnośnych sieci — w przypadku gdy podmiot wnioskujący o taki dostęp zostanie uznany za operatora publicznej sieci łączności, albo w sprawie interoperacyjności usług krótkich wiadomości tekstowych i wiadomości multimedialnych — jeżeli ów wnioskodawca nie zostanie uznany za takiego operatora.

(¹) Dz.U. C 197 z 2.8.2008.